

Trestní zákon nemá ustanovení, podle něhož by kvalifikace odnětí polních (nebo lesních) plodin jako krádeže závisela na určité ceně odňatých věcí. Nejvyšší jako zrušovací soud proto také důsledně nespárňuje hranici mezi krádeží a polním (lesním) pychem v hodnotě odňatého předmětu, nýbrž — pokud se týče stránky objektivní — v tom, jaký hospodářský význam přikládá odnětí dotyčného výrobku sám vlastník, takže o polní (lesní) pych jde jen, nepokládá-li hospodář sám onen výrobek za část svého majetku a proto jej pravidelně vůbec nesklízí. Podle toho spadá pod hledisko pouhého pychu sbírání a odnímání v e d l e j š í c h lesních výrobků, jako pryskyřice (rozh. n. s. 549, 1176), klestí, roští, sucharů, hub, jahod, dále paběrkování na cizím poli, t. j. sbírání plodin zbylých na poli po sklizni (rozh. n. s. 3142, 3480), pokud si ovšem majitel zužitkování některých těchto výrobků nevyhradil. Naproti tomu spadá pod hledisko krádeže odnětí výrobku h l a v n í h o, jako čerstvých stromků (rozh. n. s. 1327), nebo plodin zvláště pěstovaných a k vlastnímu zužitkování určených, jako jetele z nesklizeného jeteliště (rozh. n. s. 3079). Pro rozhraničení krádeže od pouhého pychu rozhoduje tudíž hospodářský význam činu pro poškozeného, po případě jeho bezvýznamnost, ve kterémžto ohledu pachatel ovšem nesmí býti na omylu.

Pokud se však týče ceny odňaté plodiny, může ta jako důvod podřadění činu pod pouhý pych přicházeti v úvahu jen ze všeobecných důvodů s u b j e k t i v n í c h v oněch výjimečných případech, kde se jedná o odcizení množství zcela nepatrného (rozh. n. s. 1176, 3142, 3480).

V souzeném případě šlo podle skutkového předpokladu soudu mládeže o odcizení třešní se stromu patrně ještě neobraného, v sadě majitelem hlídaném, při čemž čin byl spáchán v noci ve společnosti ještě tří společníků. Pachatelé vzali při útěku před stíhajícím je majitelem sadu nějaké třešně s sebou, a na místě činu zůstalo asi 9 kg třešní a taška s asi 1 kg třešní v ceně 3 Kč. Podle toho není sice jasno, jak dlužno rozuměti dalšímu zjištění rozsudku, že natrhané třešně činily úhrnem 10 Kč, když jich přece podle předchozího bylo asi přes 10 kg v úhrnné ceně přes 30 Kč. Leč na tom nesejde, neboť, i když odcizených třešní bylo jen v ceně 10 Kč (přes 3 kg), nelze toto množství považovati za zcela nepatrné. K tomu sluší vzhledem k vývodům stížnosti poznamenati, že obviněný jako spolupachatel odpovídá i za množství třešní odcizené jeho společníky. Ježto pak v rozsudku se praví, že šlo o útok na cizí majetek a že úmysl pachatelů směřoval k tomu odnítí společně větší množství třešní, nemohou ani s hlediska subjektivního vzejítí pochybnosti o správnosti odsuzujícího výroku po stránce právní. Bylo proto zmateční stížnost zamítnouti.

Čís. 4938.

Pri uvažovaní podľa § 41, čís. 1 zák. č. 108/33 Sb. z. a n., ustanovenia ktorého zákona sú vinníkovi zrejme priaznivejšie, prichádza v úvahu predovšetkým kvalifikácia trestného činu podľa zákona, totiž, či ide o zločin alebo prečin alebo priestupok, a pri tejže kvalifikácii okolnosť, ktorý zákon ustanovuje miernejší trest.

(Rozh. zo dňa 3. marca 1934, Zm IV 618/33.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti M. D., obžalovanému z prečinu urážky na cti, na základe verejného pojednávania následkom zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, vyniesol tento r o z s u d o k: Vyhovujúc zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, zrušuje sa na základe dôvodu zmätočnosti podľa č. 1 a) § 385 tr. p. rozsudok vrchného súdu a obžalovaný M. D. uznáva sa vinným priestupkom urážky na cti podľa § 1 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n., spáchaným spôsobom, uvedeným v I. stupňovom rozsudku.

Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku vrchného súdu sprostňujúcemu obžalovaného obžaloby naňho pre prečin urážky na cti podľa §§ 2, 4 odst. 2 a § 8 čis. 1, zák. čl. XLI:1914 vznesenej podal vrchný prokurátor zmätočnú sťažnosť z dôvodu zmätočnosti podľa č. 1 a) § 385 tr. p., ktorú generálny prokurátor zadržal. Zmätočná sťažnosť je základná. Obžalovaný bol prvostupňovým rozsudkom uznaný vinným tak, ako bol žalovaný. Po vynešení prvostupňového rozsudku nadobudnul účinnosti zákon z 28. júna 1933, č. 108/1933 Sb. z. a n. Podľa odst. 1 § 41 tohoto zákona treba užiť I. a II. oddielu cit. zákona aj o trestných činoch spáchaných pred účinnosťou tohoto zákona, okrem že by ustanovenia dosavadného práva boli vinníkovi zrejme priaznivejšie. Trestný čin, ktorým obžalovaný bol uznaný vinným, odpovedá podľa svojej povahy, t. j. podľa náležitostí skutkovej podstaty trestnému činu uvedenému v § 1 zák. čis. 108/1933, ktorý sa týmto zákonom prehlasuje za priestupok. Pri posudzovaní, ktorý zákon je pre páchatel'a priaznivejší, prichádza v prvom rade v smysle ustanovení §§ 20 a 101 tr. zák. v úvahu kvalifikácia trestného činu podľa zákona, totiž či ide o zločin alebo prečin alebo priestupok, a pri stejnej kvalifikácii trestného činu okolnosť, ktorý zákon ustanovuje miernejší trest. Ponevác trestný čin obžalovaného sa prehlasuje v § 1 zák. čis. 108/1933 za priestupok, je tento zákon pre obžalovaného priaznivejší, než zákon dřívejší, podľa ktorého bol obžalovaný uznaný vinným, a sú aj ustanovenia jeho miernejšie, než ustanovenia § 14, č. 6 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n. hľadiac k čl. 1 zák. z 10. júla 1933, č. 124 Sb. z. a n. Tento posledný trestný čin v tomto prípade už následkom toho, že ho zákon kvalifikuje za prečin, neprichádza ako miernejší oproti priestupku podľa § 1 zák. čis. 108/1933 Sb. z. a n. v úvahu. Ustanovenie § 14, čis. 6 cit. zákona nel'ze však v súdenom prípade použiť aj preto, ponevác skutkové podstaty prečinu, resp. priestupku urážky sa odchyľujú od skutkovej podstaty prečinu podľa § 14, čis. 6 zák. čis. 50/1923, lebo najmä náležitosť verejnosti v smysle § 39, čis. 2 zák. čis. 50/1923 sa ku skutkovej podstate prečinu, resp. priestupku urážky na cti nepožaduje. Nel'ze však z toho dôvodu, že trestný čin obžalovaného nekladá skutkovú podstatu prečinu podľa § 14, čis. 6 zák. čis. 50/1923, hoci by tento bol aj miernejší než prečin podľa § 2 a § 4 odst. 2 zák. čl. XLI:1914, sprostíť obžalovaného vôbec obžaloby, keď trestný čin možno podriaďiť pod miernejšie ustanovenie § 1 zák. čis. 108/1933. Preto vyhovel najvyšší súd zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, postupoval podľa odst. 1 § 33 por. nov. a obžalovaného uznal vinným tak, ako vo výroku je uvedený.